

ВІДГУК
офіційного опонента

**доктора юридичних наук, професора, декана юридичного факультету
Національного університету біоресурсів і природокористування України
Ярої Олени Сергіївни на дисертацію Андрія Миколайовича Анохіна на
тему «Дорожньо-транспортна пригода як об'єкт адміністративно-
правового регулювання», подану на здобуття наукового ступеня доктора
юридичних наук зі спеціальності 12.00.07 «Адміністративне право і
процес; фінансове право; інформаційне право»**

Актуальність теми. Проблематика теоретико-методологічних та правових засад забезпечення безпеки дорожнього руху, профілактики ДТП та запобігання їм в Україні (та у світі в цілому) викликає значний науковий інтерес. Адже ДТП є тим негативним соціальним явищем, яке завдає суттєвої матеріальної та моральної шкоди учасникам дорожнього руху, транспортній інфраструктурі, економіці держави в цілому. В даній сфері суспільних відносин виникає чимало проблемних питань, зокрема щодо забезпечення безпеки дорожнього руху, зниження рівня аварійності на українських дорогах, впровадження інноваційних засобів розслідування, профілактики ДТП та запобігання їм. З огляду на такий стан речей, тема дисертаційного дослідження «Дорожньо-транспортна пригода як об'єкт адміністративно-правового регулювання» є надзвичайно актуальною.

Слід погодитися з думкою дисертанта, який на с. 41 дисертації зазначив, що одним із найбільш небезпечних соціальних явищ у сучасному світі є дорожньо-транспортні пригоди, адже з розвитком автомобільного транспорту невпинно зростає й кількість постраждалих унаслідок порушення правил дорожнього руху. Автомобіль юридично віднесений до джерела підвищеної небезпеки, а дорожньо-транспортні пригоди є об'єктом деталізованого адміністративно-правового регулювання: окремі державні програми, стратегії, накази міністерств присвячуються питанням забезпечення безпеки дорожнього руху. Незважаючи на значну увагу публічної адміністрації до питання профілактики ДТП, статистика смертності на українських дорогах вражає, її часто порівнюють зі статистикою тривалих збройних конфліктів..

Попри наявність цілої низки робіт, написаних в різні історичні етапи, і присвячених проблематиці ДТП (роботи С. Бутника, В. Введенської, І. Горбачевої, С. Гусарова, М. Долгополової, Д. Козара, М. Лазаренка, В. Сокурєнка, А. Філішова, О. Шумейка та інших вчених-адміністративістів) до цього часу відсутнє комплексне дослідження, що присвячене науковому осмисленню теоретико-методологічних та правових засад розслідування, профілактики ДТП та запобігання їм в діяльності органів публічної адміністрації.

Додатковим свідченням актуальності дослідження є відповідність його проблематики Пріоритетним напрямкам розвитку правової науки на 2016–2020 рр., які затверджені постановою загальних зборів Національної академії правових наук України від 3 березня 2016 р., Планам наукових досліджень Запорізького національного університету на 2015–2019 рр.

Слід відзначити, що проблематика дисертації постає з положень Указу Президента України «Про Цілі сталого розвитку України на період до 2030 року» від 30 вересня 2019 р. № 722, постанови Кабінету Міністрів України «Про затвердження Державної програми підвищення рівня безпеки дорожнього руху в Україні на період до 2023 року» від 21 грудня 2020 р. № 1287, а також Розпорядження Кабінету Міністрів України «Про схвалення Стратегії підвищення рівня безпеки дорожнього руху в Україні на період до 2024 р.» від 21 жовтня 2020 р. № 1360-р.

Ступінь обґрунтованості наукових положень, висновків і рекомендацій, сформульованих у дисертації. Робота, запропонована А.М. Анохіним, характеризується системним підходом до предмету дослідження. Структурно дисертація складається з анотації, змісту, вступу, дванадцяти підрозділів, логічно об'єднаних у чотири розділи, висновків та списку використаних джерел.

Структура дисертації повністю відповідає цілям і завданням дисертаційного дослідження, дозволяє послідовно розглянути всі проблеми, визначені автором. Обґрунтованість положень, сформульованих у дисертації, підтверджується також критичним аналізом наявних наукових джерел

юридичного, технічного, методологічного, філософського спрямувань з проблематики забезпечення безпеки дорожнього руху в цілому та ДТП зокрема. Список літератури містить 310 джерел.

Високий ступінь достовірності і наукової обґрунтованості результатів виконаного дослідження забезпечено також використанням відповідних методів наукового пізнання (загальних та спеціальних).

Так, у ході дисертаційного дослідження використано систему філософських, загальнонаукових та спеціально-юридичних методів дослідження, а також історико-правовий, антропоцентричний, цивілізаційний, синергетичний наукові підходи, які дали змогу дослідити правову природу ДТП та визначити основні й інноваційні правові засоби забезпечення безпеки дорожнього руху.

Так, для характеристики наукових підходів до поняття та класифікації ДТП в доктрині адміністративного права використано прийоми логічного методу, системний і структурно-функціональний методи, формально-юридичний метод як похідний від аксіоматичного методу дослідження. З метою визначення методології дослідження ДТП як об'єкта адміністративно-правового регулювання використано закони та прийоми діалектики, системний метод і прийоми логічного методу. Для систематизації історіографії дослідження проблематики ДТП в юридичній науці використано історико-правовий порівняльний підхід.

З метою дослідження історії становлення й розвитку організаційно-правових засад забезпечення безпеки дорожнього руху в історії людства використано закони та прийоми діалектики, прийоми логічного методу, історико-правовий, порівняльний та цивілізаційний підходи. Для аналізу взаємовпливу та зв'язків між дорожньо-транспортними пригодами й економікою держави використано системний і структурно-функціональний методи, синергетичний підхід та метод юридичної статистики. Для характеристики стратегії забезпечення безпеки дорожнього руху в Україні та плану її реалізації автором використано прийоми логічного методу, системний і структурно-функціональний методи.

З метою систематизації міжнародно-правових, законодавчих та адміністративно-правових засад функціонування механізму забезпечення безпеки дорожнього руху в Україні використано системний метод, прийоми логічного методу, формально-юридичний метод та метод юридичного моделювання. Для узагальнення адміністративної практики фіксації, оформлення, розслідування, профілактики ДТП та запобігання їм в Україні використано метод юридичної статистики, системний і структурно-функціональний методи. Для визначення особливості судового розгляду справ про адміністративні правопорушення, передбачені ст. 124 Кодексу України про адміністративні правопорушення, слушно використано прийоми логічного методу, метод юридичної статистики та системний метод.

З метою характеристики зарубіжного досвіду адміністративно-правового регулювання розслідування, профілактики ДТП та запобігання їм використано методологію порівняльного правознавства, синергетичний та цивілізаційний наукові підходи. Для виокремлення актуальних і проблемних питань забезпечення безпеки дорожнього руху в Україні використано закони та прийоми діалектики, прийоми логічного й соціологічного методів, системний і структурно-функціональний методи, а також антропоцентричний науковий підхід. Для визначення перспективних напрямів удосконалення національного законодавства та юридичної практики у сфері забезпечення безпеки дорожнього руху з метою профілактики ДТП та запобігання їм слушно використано прийоми логічного методу, формально-юридичний метод, метод юридичного моделювання, антропоцентричний та синергетичний наукові підходи.

Все це дозволило дисертанту сформулювати ряд важливих наукових положень, висновків та рекомендацій.

Достовірність і новизна наукових положень, висновків і рекомендацій, сформульованих у дисертації не викликає сумнівів. Положення дисертації ґрунтуються на фундаментальних теоретичних дослідженнях, висновки є достовірними і обґрунтованими та базуються на теоретичних судженнях автора. Наукова новизна одержаних результатів

дисертації визначається тим, що вона є одним із перших у вітчизняній адміністративно-правовій науці цілісних комплексних досліджень, що присвячені теоретико-методологічним та правовим засадам забезпечення безпеки дорожнього руху, розслідування, профілактики ДТП та запобігання їм.

Зміст і структура дисертації відповідають загальній логіці дослідження та спрямовані на досягнення мети та вирішення завдань дослідження.

Розділ 1 «Теоретико-методологічні засади дослідження ДТП як об'єкта адміністративно-правового регулювання» складається з трьох підрозділів. У підрозділі 1.1 «Поняття, правова природа та класифікація ДТП в доктрині адміністративного права» дисертантом на підставі аналізу різноманітних наукових і нормативних джерел сформульовано авторське визначення ДТП як об'єкту адміністративно-правового регулювання. У підрозділі 1.2 «Методологія дослідження ДТП як об'єкта адміністративно-правового регулювання» проаналізовано основні групи наукових методів і методологічних підходів, які необхідно використовувати для дослідження ДТП як об'єкта адміністративно-правового регулювання. Особливу увагу приділено законам та прийомам діалектики як універсального методу наукової роботи. У підрозділі 1.3 «Історіографія дослідження проблематики ДТП» проаналізовано основні етапи становлення доктрини адміністративного права щодо проблеми забезпечення безпеки дорожнього руху, профілактики ДТП та запобігання їм.

Розділ 2 «Механізм розслідування, профілактики ДТП та запобігання їм: історія становлення й розвитку, зв'язок з економікою та стратегія розвитку» складається з трьох підрозділів. У підрозділі 2.1 «Історія становлення та розвитку організаційно-правових засад забезпечення безпеки дорожнього руху в історії людства» виділено та охарактеризовано основні етапи становлення й розвитку інститутів забезпечення безпеки дорожнього руху та профілактики дорожньо-транспортних пригод на українських землях до та після проголошення незалежності України. У підрозділі 2.2 «Дорожньо-

транспортні пригоди та економіка держави: аналіз впливу і взаємозв'язків» розглянуто вплив економічних процесів на динаміку ДТП, а також вплив зростання кількості ДТП на економіку держави. У підрозділі 2.3 «Стратегія забезпечення безпеки дорожнього руху в Україні та план її реалізації» детально проаналізовано Стратегію підвищення рівня безпеки дорожнього руху в Україні на період до 2024 р., схвалену Розпорядженням Кабінету Міністрів України від 21 жовтня 2020 р. № 1360-р, а також Державну програму підвищення безпеки дорожнього руху на період до 2023 р., затверджену Постановою Кабінету Міністрів України від 21 грудня 2020 р. № 1287.

Розділ 3 «Сучасний стан правового забезпечення безпеки дорожнього руху в Україні» складається з трьох підрозділів. У підрозділі 3.1 «Міжнародно-правові, законодавчі та адміністративно-правові основи функціонування механізму забезпечення безпеки дорожнього руху в Україні» проаналізовано ієрархію нормативно-правових актів, якими врегульовано різні аспекти забезпечення безпеки дорожнього руху в Україні. У підрозділі 3.2 «Адміністративна практика фіксації, оформлення, розслідування, профілактики ДТП та запобігання їм в Україні» проаналізовано сучасний стан адміністративно-правового механізму профілактики дорожньо-транспортних пригод, запобігання їм та їх розслідування. У підрозділі 3.3 «Особливості судового розгляду справ про адміністративні правопорушення, передбачені ст. 124 Кодексу України про адміністративні правопорушення» охарактеризовано порядок судового розгляду справ про адміністративні правопорушення у сфері забезпечення безпеки дорожнього руху.

Розділ 4 «Актуальні напрями вдосконалення механізму розслідування, профілактики ДТП та запобігання їм» складається з трьох підрозділів. У підрозділі 4.1 «Зарубіжний досвід адміністративно-правового регулювання розслідування, профілактики ДТП та запобігання їм» проаналізовано досвід Сполучених Штатів Америки, Японської Держави, країн Європейського Союзу та інших цивілізованих держав у сфері профілактики ДТП та запобігання їм. У підрозділі 4.2 «Актуальні та проблемні питання

забезпечення безпеки дорожнього руху в Україні» досліджено актуальні питання профілактики ДТП та запобігання їм, а також проблемні питання кваліфікації порушень правил дорожнього руху, наслідком яких стала ДТП, їх співвідношення з іншими адміністративними правопорушеннями у сфері безпеки дорожнього руху. У підрозділі 4.3 «Перспективні напрями вдосконалення національного законодавства та юридичної практики у сфері забезпечення безпеки дорожнього руху з метою профілактики ДТП й запобігання їм та забезпечення ефективного розслідування справ про адміністративні правопорушення, передбачені ст. 124 Кодексу України про адміністративні правопорушення» проаналізовано основні напрями вдосконалення чинного адміністративного та адміністративно-деліктного законодавства з метою вдосконалення механізму забезпечення безпеки дорожнього руху, включно з профілактикою ДТП та запобіганням їм.

Наукова новизна одержаних результатів. В результаті проведеного дослідження сформульовано ряд нових наукових положень і висновків, які розв'язують важливу наукову проблему. Найсуттєвішими науковими результатами, які одержав здобувач особисто і які характеризуються достовірністю та науковою новизною та є вагомим особистим внеском Анохіна А.М. у забезпечення розвитку юридичної науки, є такі:

- сформульовано авторське визначення дорожньо-транспортної пригоди як об'єкта адміністративно-правового регулювання, під якою варто розуміти подію (негативне соціальне явище, що вирізняється підвищеним рівнем суспільної шкідливості), яка сталася під час руху хоча б одного транспортного засобу та є наслідком порушення правил дорожнього руху або порушення правил, норм і стандартів у процесі утримання автомобільних доріг і вулиць, невжиття заходів щодо своєчасної заборони чи обмеження руху або позначення на автомобільних дорогах і вулицях місць провадження робіт, а також унаслідок якої було завдано матеріальних збитків (пошкоджено транспортні засоби, вантаж, дорожню інфраструктуру чи інше майно) та/або потерпілі отримали легкі тілесні ушкодження;

- запропоновано класифікувати ДТП залежно від причини та за

ступенем поширеності на такі види: ДТП, що стали результатом перевищення швидкості руху (найбільш поширений різновид ДТП, що призводить до зіткнення транспортних засобів або наїзду на пішоходів чи перешкоди); ДТП, що стали результатом порушення правил маневрування (другий за поширеністю різновид ДТП); ДТП, що стали результатом недотримання дистанції або порушення правил проїзду перехрестя (третій і четвертий за поширеністю різновиди ДТП); ДТП, що стали наслідком порушення правил проїзду пішохідних переходів (п'ята позиція в «рейтингу» ДТП за поширеністю); ДТП, що стали наслідком керування транспортним засобом у нетверезому стані (шоста позиція за частотністю); ДТП, що стали результатом виїзду на смугу зустрічного руху транспорту (сьома позиція за частотністю). Резюмовано, що наведена класифікація ДТП та їх фактичний рейтинг за поширеністю дають можливість побачити ті прогалини в законодавстві, які потребують першочергового адміністративно-правового врегулювання;

- обґрунтовано необхідність удосконалення юридичної конструкції гіпотези, диспозиції та санкції ст. 124 Кодексу України про адміністративні правопорушення, зокрема запропоновано доповнити ст. 124 Кодексу України про адміністративні правопорушення частиною другою, у якій будуть передбачені такі кваліфікуючі ознаки, як вчинення зазначеного правопорушення повторно протягом року, порушення правил дорожнього руху, що спричинило легкі тілесні ушкодження іншим учасникам дорожнього руху. Відповідно, у санкції частини другої пропонується встановити посилену адміністративну відповідальність за вчинення зазначеного правопорушення за наявності кваліфікуючих ознак – штраф у розмірі не менше п'ятисот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або позбавлення права керування транспортними засобами на строк від трьох до десяти років;

- запропоновано прийняти нову редакцію Правил дорожнього руху, у яких окремий розділ буде присвячений інноваційним засобам профілактики ДТП та запобігання їм, а саме: автоматизованим системам керування

дорожнім рухом, автоматичним обмежувачам швидкості руху, системам розпізнавання обличчя водіїв та інших учасників дорожнього руху (частоті й щільності їх розміщення, вимогам до технічних характеристик, обслуговування, порядку зняття та зберігання інформації тощо), засобам розділення смуг руху (амортизаційним тросам, щитам, гумовим стовпчикам тощо), механічним обмеженням швидкості транспортних засобів (штучним пагорбам, дорожнім нерівностям («лежачі поліцейські») тощо), а також автоматизованим системам перекриття дорожнього руху на перехрестях (висувним огорожам, бар'єрам, боллардам (висувні стовпи), які автоматично перекривають дорогу, коли виникає аварійна ситуація або вмикається заборонний (червоний) сигнал світлофора);

- запропоновано розробити та прийняти Закон України «Про використання технології штучного інтелекту у сфері правоохоронної діяльності та оборони», яким буде врегульовано, зокрема, використання технології штучного інтелекту у сфері забезпечення безпеки дорожнього руху.

Крім того, заслуговують на увагу запропоновані в дисертації актуальні напрями удосконалення адміністративного законодавства у сфері забезпечення безпеки дорожнього руху, а саме, прийняття нової редакції Правил дорожнього руху, у яких окремий розділ буде присвячений інноваційним засобам профілактики ДТП та запобігання їм: автоматизованим системам керування дорожнім рухом, автоматичним обмежувачам швидкості руху, системам розпізнавання обличчя водіїв та інших учасників дорожнього руху (частоті й щільності їх розміщення, вимогам до технічних характеристик, обслуговування, порядку зняття та зберігання інформації тощо), засобам розділення смуг руху (амортизаційним тросам, щитам, гумовим стовпчикам тощо), механічним обмеженням швидкості транспортних засобів (штучним пагорбам, дорожнім нерівностям («лежачі поліцейські») тощо), а також автоматизованим системам перекриття дорожнього руху на перехрестях (висувним огорожам, бар'єрам, боллардам (висувні стовпи), які автоматично перекривають дорогу, коли виникає

аварійна ситуація або вмикається заборонний (червоний) сигнал світлофора).

Перспективною вбачається пропозиція Анохіна А.М. щодо впровадження автоматизованого механізму розгляду справ про адміністративні правопорушення, передбачені ст. 124 КУпАП, за наявності згоди обох сторін провадження, за допомогою технології штучного інтелекту (суддя буде лише перевіряти відповідність тексту рішення, сформованого комп'ютерною програмою, вимогам чинного законодавства та обставинам справи).

Також слушною є пропозиція вдосконалити юридичну конструкцію гіпотези, диспозиції та санкції ст. 124 Кодексу України про адміністративні правопорушення, зокрема, доповнити ст. 124 Кодексу України про адміністративні правопорушення частиною другою, у якій будуть передбачені такі кваліфікуючі ознаки, як вчинення зазначеного правопорушення повторно протягом року, порушення правил дорожнього руху, що спричинило легкі тілесні ушкодження іншим учасникам дорожнього руху. Відповідно, у санкції частини другої цієї норми справедливо пропонується встановити посилену адміністративну відповідальність за вчинення зазначеного правопорушення за наявності кваліфікуючих ознак – штраф у розмірі не менше п'ятисот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або позбавлення права керування транспортними засобами на строк від трьох до десяти років.

Крім того, обґрунтованою є думка Анохіна А.М. про необхідність посилення адміністративної відповідальності за вчинення правопорушення, передбаченого ч. 4 ст. 122 Кодексу України про адміністративні правопорушення, яка встановлює відповідальність за перевищення встановлених обмежень швидкості руху транспортних засобів більше ніж на п'ятдесят кілометрів на годину (що є однією з найбільш поширених причин ДТП) – збільшення розміру штрафу за вчинення зазначеного адміністративного правопорушення зі ста до трьохсот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян з метою належного правовиховного та

превентивного впливу на правосвідомість водіїв.

Заслуговує на увагу пропозиція щодо криміналізації правопорушень у сфері забезпечення безпеки дорожнього руху, передбачених ст. 130 Кодексу України про адміністративні правопорушення; зокрема, за керування транспортним засобом у стані сп'яніння, незалежно від настання чи ненастання суспільно небезпечних наслідків, слушно пропонується встановити кримінальну відповідальність з можливістю призначення винній особі покарання у вигляді позбавлення волі на певний строк з метою дієвого впливу на правосвідомість учасників дорожнього руху.

Дисертація містить і низку інших положень, що свідчать про особистий вагомий внесок Андрія Миколайовича Анохіна у розвиток науки.

Наукова і практична цінність дисертації. Сформульовані та обґрунтовані в дисертації положення, висновки і пропозиції можуть бути використані у: науково-дослідній сфері – для розроблення актуальних напрямів удосконалення теоретико-методологічних і правових засад функціонування механізму забезпечення безпеки дорожнього руху, класифікації та деталізації адміністративно-правових та інших засобів розслідування, профілактики ДТП й запобігання їм, а також для вивчення відповідних правових механізмів на загальнотеоретичному рівні й у межах інших галузей права; правотворчій діяльності – для розроблення пропозицій щодо внесення змін до чинного Кодексу України про адміністративні правопорушення, а також розроблення та прийняття нової редакції Правил дорожнього руху; правозастосовній діяльності – для поліпшення й удосконалення практики забезпечення безпеки дорожнього руху, а також адміністративної практики профілактики ДТП та запобігання їм у діяльності органів публічної адміністрації в особі Національної поліції України та служб безпеки дорожнього руху; навчальному процесі – для підготовки підручників, посібників та інших навчально-методичних матеріалів зі спеціальностей «Адміністративне право», «Адміністративно-процесуальне право України», «Судові та правоохоронні органи України», а також під час викладання відповідних дисциплін.

Повнота викладу наукових положень дисертації в опублікованих працях. Основні положення й результати дисертації відображені в 1 одноосібній монографії, 21 науковій статті, з яких 3 статті опубліковані в наукових зарубіжних виданнях, що включені до наукометричних баз Scopus і Web of Science, та 18 статей – у періодичних виданнях України, що визнані як фахові з юридичних дисциплін, а також у 10 тезах доповідей на науково-практичних конференціях.

Автореферат за своїм змістом відповідає структурі дисертації. В ньому повною мірою відображені основні положення, результати та висновки наукового дослідження.

Оцінка мови і стилю дисертації. Дисертація А.М. Анохіна написана науковим стилем, державною мовою. Наукові положення, висновки та рекомендації викладені стисло, точно, ясно та просто, що забезпечує легкість і доступність їх сприйняття.

Дискусійні положення та зауваження до дисертації. Незважаючи на те, що дисертація «Дорожньо-транспортна пригода як об'єкт адміністративно-правового регулювання» справляє враження ґрунтовного, якісно оформленого дослідження, вона не позбавлена окремих дискусійних положень, які завжди притаманні роботам такого типу.

1. Із назви дисертації логічно витікає, що дисертант акцентуватиме свою увагу на дослідженні ДТП як об'єкту адміністративно-правового регулювання. Проте, судячи зі сформульованих за результатами дослідження висновків, більше уваги здобувач приділив питанням удосконалення механізму забезпечення безпеки дорожнього руху в цілому. Так, значна кількість пропозицій має технічно-прикладний характер (використання досягнень технічного прогресу для профілактики ДТП та запобігання їм) і не пов'язана безпосередньо із адміністративно-правовим регулюванням відповідних суспільних відносин, пов'язаних із ДТП.

2. Хотілося б почути думку дисертанта про те, яким чином реалізувати на практиці його пропозицію щодо впровадження системи практичних та дієвих засобів правової освіти та правового виховання громадян у сфері

дотримання Правил дорожнього руху, профілактики ДТП та запобігання їм, яка повинна, на його думку, імплементуватися в освітній процес починаючи з дошкільних навчальних закладів та максимально включати в себе практичну складову – навчання дітей та підлітків на тренажерах з використанням змодельованої віртуальної реальності – симуляторами поведінки на вулицях мегаполісу, на автостраді тощо, а також обов'язково включати регулярні зустрічі з представниками служб забезпечення безпеки дорожнього руху органів публічної адміністрації, представниками Національної поліції, викладачами наближених до навчальних закладів автошкіл тощо.

3. На с. 72 дисертації автор зазначає, що враховуючи останні події в Україні, варто зосередити увагу на наукових дослідженнях, які побачили світ після проголошення незалежності України. Такий підхід, виходячи з тексту, зумовлений бажанням автора відійти від стандартного опису історіографії дорадянського та радянського періодів, адже на українських землях в ті часи панувала імперська та радянська ідеології відповідно, що мали, на думку дисертанта, вплив і на систему забезпечення безпеки дорожнього руху, підстави та порядок притягнення винуватих осіб до адміністративної відповідальності. Таке ігнорування здобутків науковців XIX-XX століття, які присвятили свої праці проблематиці ДТП, потребує додаткового пояснення.

4. На с. 186 дисертації здобувач зазначає, що актуальним напрямом удосконалення адміністративно-правового забезпечення діяльності суб'єктів забезпечення безпеки дорожнього руху є посилення ролі служб безпеки дорожнього руху органів публічної адміністрації, зокрема, забезпечення реального створення таких служб в структурі кожного органу державної влади, на кожному підприємстві, в кожній установі та організації.

Така пропозиція автора є дискусійною, адже створення служб безпеки дорожнього руху в структурі кожного органу державної влади, на кожному підприємстві, в кожній установі та організації може перетворитися на звичайний бюрократичний формалізм та імітацію бурхливої діяльності щодо профілактики ДТП серед працівників зазначених підприємств, установ чи організацій.

5. Також дискусійною є пропозиція автора щодо удосконалення системи громадського контролю у сфері забезпечення дорожнього руху шляхом залучення соціально-активних громадян до патрулювання доріг та виявлення порушників Правил дорожнього руху.

Слід наголосити, що висловлені зауваження та рекомендації жодним чином не погіршують позитивного враження від наукової праці Анохіна А.М. та не впливають на загальну високу оцінку якості здійсненого ним дослідження.

Висновок щодо відповідності дисертації основним вимогам:

За актуальністю, ступенем наукової новизни, обґрунтованістю, науковою та практичною значущістю отриманих результатів, повнотою їх викладення в опублікованих дисертантом наукових працях, а також за якістю оформлення дисертація «Дорожньо-транспортна пригода як об'єкт адміністративно-правового регулювання» може вважатися завершеною науковою працею, в якій вирішено важливу наукову проблему.

Зміст дисертації належним чином висвітлює проблематику теми дослідження; структура загалом відповідає змісту; авторські напрацювання, положення, висновки становлять теоретичний та практичний інтерес.

Відтак, на думку офіційного опонента, дисертація «Дорожньо-транспортна пригода як об'єкт адміністративно-правового регулювання» відповідає вимогам п.п. 7, 8, 9 Порядку присудження та позбавлення наукового ступеня доктора наук, затвердженого Постановою Кабінету Міністрів України від 17 листопада 2021 року № 1197, а її автор – Андрій Миколайович Анохін заслуговує на присудження наукового ступеня доктора юридичних наук зі спеціальності 12.00.07 – адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право.

Офіційний опонент:

доктор юридичних наук, професор,
декан юридичного факультету
Національного університету оборонних
і природоохоронних наук України

Яра О.С.